

ISSN 1814-5051

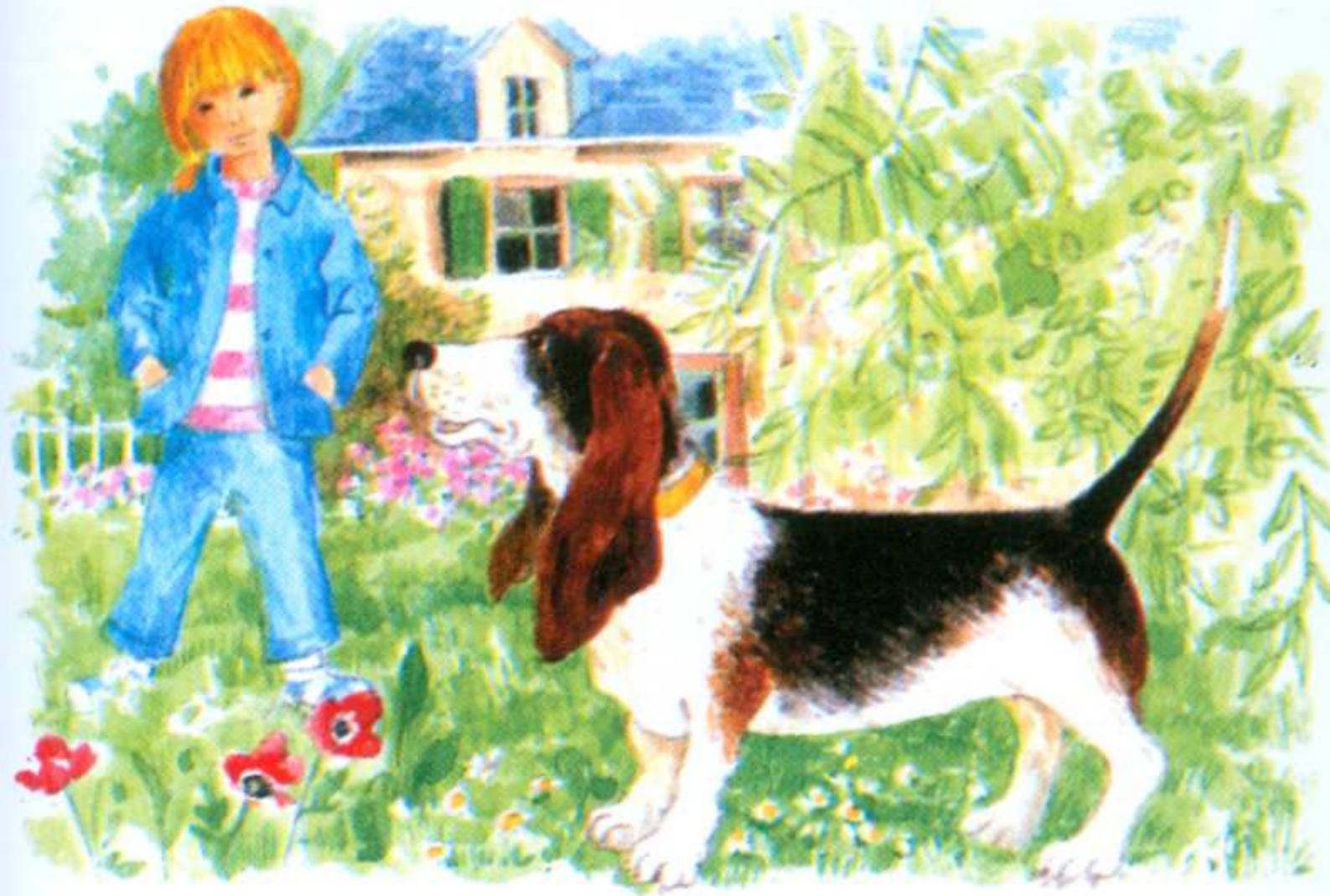
яблунька

Пізнавально-ігрове видання для дітей

100
подарунків
для наших
читачів!

№ 2 • березень-квітень • 2011

Вікно в природу

Бім — зовсім молоденький песик. Ще взимку він був незграбним галасливим цуценятом.

Бім живе у місті на п'ятом поверхі величезного будинку з дівчинкою Лесею та її батьками. Леся дуже любить песика. Вона доглядає його, грається та гуляє з ним у дворі.

Пригоди песика Біма

Якось у травні вранці Біма посадили в машину, і вся родина вирушила на свято у село. Машина довго їхала, але, нарешті, зупинилася і дверцята відчинилися.

Песик вискочив з машини і відряду поринув у незнайомий світ.

Навколо буяла трава, квіти та якісь незвичні дерева та кущі. Все було зовсім не таке, як у місті.

Раптом Бім побачив у траві щось дивовижне. То була ніби яскрава квітка, але вона заворушила пелюстками і навіть злетіла у небо... Що ж це таке? Спробуйте відгадати.

На дорозі лежить квітка,
Пелюстки згортає.
Я хотів її підняти,
А вона — літає!

(япішаші)

Бім стрибнув, хотів спіймати метелика, але він пурхнув далі. Песик погнався слідом. Він був щасливий, що може бігати без повідка, де йому заманеться. Метелик злетів на якусь огорожу. Бім підняв голову і мало не впав з остраху. Велетенська рогата істота дивилася на нього великими чорними очима. Хто ж це такий?

Хто у лузі єсть траву,
І говорить "му" та "му",
Молоко дає чудове?
Знають всі, що це...

(Кодога)

Але Бім не здав, що корови не слід боятися. Він дуже перелякався і кинувся у кущі, аж раптом почув знайомий голос Лесі.

Бім швидко помчав туди, звідки лихув голос дівчинки та ще якісь дивні звуки. Песик вискочив з високої трави і вмить зупинився.

Леся і ще одна незнайома дівчинка, сміючись, розглядали якихось дивних птахів. Відгадайте, хто ж то були?

Я дуже гарний співунець,
Червоний маю гребінець,
Уранці всіх вітаю,
До праці закликаю.

(Чнєїл)

Бім тихенько загарчав,
щоб оті дивні істоти зро-
зуміли, що він їх зовсім не
боїться. Аж раптом най-
більші серед усіх, сірі
птахи підняли крила, ви-
тягнули довгі шиї, страш-
но засичали і кинулися до
песика. А хто ж це такі
були? Відгадайте!

*Сплять або купаються —
Та не роззиваються.
Чобітки червоні мають,
Їх ніколи не знімають.
Тягнуть довгі ший
І шиплять, мов змій.*

(Tich)

Смілива дівчинка разом із Лесею
хотіли захистити песика, та де там!...
Бім завищав і кинувся навтьоки.

— Скільки пригод, як багато нав-
круги страшних ворогів! Навіщо було
сюди їхати? Так думав бідолашний
песик, сидячи під кущем у садку і рап-
том знову побачив "живу" квітку, тоб-
то метелика.

— Ось тепер я тебе, нарешті
спіймаю! Адже я вправний, дорослий
пес-мисливець! — дзвякнув Бім і
стрибнув до метелика. Але жовтень-
кий метелик, ніби граючись, вже пур-
хав угорі. Бім побіг за ним, метелик
був вже зовсім близенько, аж раптом
за огорожею підняли голови якісь тва-
рини. Бім ніколи у місті таких не ба-
чив. Спробуйте відгадати, хто це були?

*Хто в спекотний день на лузі
Випасається в кожусі?
Коротенькі ноги,
Закручені роги,
Шерсть м'яка, густенька,
"Бекають" вони тихенько.*

(Bieui ma gapah)

Бім перелякався. Оцих тварин було
чимало, раптом вони хочуть його
з'сти? Песик озирнувся довкола.
Куди тікати? Навкруги були кущі й
дерева. Він хотів бігти додому, до
своїх господарів, але не здав куди.
Бім зрозумів, що заблукав і голосно
заскавчав.

На щастя його почула Леся, його
маленька подружка. Вона взяла Біма
на повідок і привела до хати.

— Ось наш малий непослух! Його
звати Бім, — сказала Леся усміхненій
бабусі, що стояла на ганку. — Так
набігався, що заблукав.

— Нічого! — сказала бабуся. —
Нехай усе роздивиться, знатиме, яке
то сільське життя.

*А що ж було далі?
Про це ви дізнаєтесь
незабаром, у "Яблуньці" № 3.*

Розповіла Тамара Колодницька.

ЯК З'ЯВИЛИСЯ КВІТИ І

Десь, колись жила собі жінка і було в неї три доньки — дві рідні, а одна нерідна. Рідних доньок жінка любила. Вона їх пестила, смачно годувала, гарно вдягала, купувала їм різні забавки і не змушувала хочшось робити. А нерідну доньку не любила. Їсти давала те, що рідні доньки не доїдуть, одягала в те, що рідні доньки вже зносили. Змушувала весь час працювати, а коли вдома ніякої роботи не було, тоді дозволяла трохи погратись і давала поламані забавки, які рідні доньки хотіли на смітник викинути.

Отак минув рік, минуло п'ять, десять років і настала пора дівчатам виходити заміж. Отож запросила жінка до себе аж п'ять кравчинь і накупила різних тканин. Тут був атлас, білий як сніг, і оксамит, чорний як ніч, і шовк, блакитний, як весняне небо, зелений, як молода трава, рожевий, як хмаринки на сході сонця. Ще тут була парча золота, як сонце, срібна, як місяць, і мережива з такими візерунками, які взимку мороз малює на шибках, і ще дуже багато різних тканин.

П'ять кравчинь цілыми днями кроили, шили, гаптували. А дві рідні доньки цілими днями приміряли нове вбрання і крутилися перед дзеркалами.

А бідна сирітка навіть подумати не могла про нову сукню. Вона працювала без перепочинку, а коли їй випадала вільна хвилина, то крізь щілину в дверях підглядала, як

кравчині шиють і як сестри перед дзеркалом красуються.

Коли кравчині кінчали роботу, дівчина прибирала кімнату і могла забрати собі ті клаптики, які залишилися на підлозі. Вона приносила їх у свою маленьку комірчину і там розглядала, складала на купки й мріяла, що пошила б собі, якби було більше тканини.

Якось сирітка подумала: "Але ж я не знаю, чи зуміла б пошити собі сукню або хоч спідничку, якби мені хтось подарував тканину. Ану спробую повчитися шити на цих клаптиках".

Взяла вона клаптики білого атласу і пошила з них малесеньку сукенечку, схожу на келих, та ще й вишила її золотими нитками. Потім пошила другу, третю, доки вистачило білого атласу. Тоді з клаптиків червоного шовку почала шити пишні червоні спіднички. А з блакитного шовку — ще менші спіднички, схожі на дзвіночки.

Одного разу вона підібрала дуже багато маленьких клаптиків червоного, жовтого, рожевого і білого шовку. Дівчина пригадала, що бачила в книжці намальовану царівну, а на ній кілька спідничок, одна поверх іншої. Отож вона вирізала зі своїх клаптиків пелюстки й зшила їх докупи так, щоб одні пелюстки виглядали з-під інших.

Так цілу зиму довгими вечорами сирітка тихенько сиділа в своїй комірчині й шила.

МЕТЕЛИКИ

Платтячка і блузочки, спіднички, і бантики різних фасонів та кольорів, одні кращі за інші.

Але ж це зовсім нецікаво — шити, шити, і ні на кого не одягти обновок, а ляльки у дівчини не було. І коли настала весна, взяла сирітка весь свій скарб і пішла з дому.

А тоді на землі зовсім не було квітів. У лісах, садах, на луках росли лише зелені дерева, кущі, трава.

І ніхто навіть не знав, яка це краса — квіти. А дівчині захотілося прикрасити зелені рослини, їй вона почала розвішувати барвисті одержинки на віти дерев і кущів.

Ах, як стало навколо пречудово, коли серед зелені загойдалися білі, рожеві, бузкові, сині, помаранчеві та ще інші крихітні спіднички, малесенькі платтячка та бантики!

І саме в той час пролітала там добра чарівниця. Глянула вона з піднебесся на ту красу, усміхнулася і сказала, махнувши чарівною паличкою: "Хай так буде завжди!"

Змахнула чарівниця своєю паличкою вдруге, — і дмухнув легенький вітерець. Деякі квіти знялися у повітря і закружляли у небі, перетворившись на барвистих метеликів (ви ж напевне, чули, що метеликів іноді називають "літаючими" квітами).

"Хай так буде завжди!" — ще раз промовила добра чарівниця.

З того часу і повелися на землі квіти і метелики. А що ж сталося з тими дівчатами? Усі вони вийшли заміж, і кожній дістався такий чоловік, якого вона заслуговувала. Як ти гадаєш, яка дівчина мала найкращого чоловіка?

Кітливим і допитливим

Любі друзі, чи знаєте ви квіти? Роздивіться малюнки і знайдіть на них троянди, маки, лілею, тюльпани, братки, дзвоники, цикламени, нарциси. Полічіть, скільки яких квітів на малюнках і скільки метеликів.

Зберіть букет весняних квітів. Знайдіть у сканворді назви квітів і пригадайте, у якому місяці вони квітують? Наприклад: конвалія — квітка травня. З літер, які залишаються, складіть назву "чужої" квітки, яка випадково опинилася у весняному букеті. Коли ця квітка зацвітає?

Підказку знайдете на сторінці 30.

П	Р	О	Л	І	С	О	Т
К	Б	У	З	О	К	Р	К
У	П	І	Д	С	Н	І	Ж
Л	Н	А	Р	Ц	К	И	Н
Ь	Р	Я	С	И	Т	Ю	Л
Б	Я	С	Т	Н	А	П	В
А	Б	А	Р	В	І	Н	Д
Б	А	А	К	О	Н	Я	І

КІШКА, ЩО ГУЛЯЛА САМА

Це сталося давно, у прадавні часи, коли свійські тварини були ще тваринами Дикими.

Собака був дикий, і Кінь був дикий, Корова, Вівця і Свіня, — усі вони були дуже дикими і самотньо блукали Мокрими та Дикими Лісами.

Але найбільш дикою була Дика Кішка. Вона бігала де заманеться і гуляла завжди сама.

Чоловік теж був диким, страшенно диким. І ніколи не став би він домашнім, якби не Жінка.

Це вона при першій зустрічі заявила йому, що їй не подобається його дике життя.

Вона швидко знайшла для житла затишну, суху Печеру, тому що спати у Печері було краще, ніж ночувати в лісі на купі вологого листя.

Жінка посипала підлогу чистим пісочком, запалила в глибині печери відмінне багаття і сказала чоловікові:

— Витирай, любий, ноги, перед тим, як увійти: адже тепер у нас є помешкання.

Того разу вони повечеряли дикою вівцею, смаженою на вогні, присмаченою диким перцем і часником. Потім вони з'їли дику качку з рисом і яблуками, потім поласували вишнями та гранатами (усі ці рослини, звичайно, теж були зовсім дикими).

Потім Чоловік, дуже задоволений, заснув біля вогнища, а Жінка сіла чаклувати.

Вона розпустила своє довге волосся, взяла гладеньку баранячу кістку, підкинула у вогонь хмизу і заспівала.

Це було Перше у світі чаклювання, Перша Чарівна Пісня.

І зібралися у Мокрому Дикому Лісі всі Дики тварини. Зійшлися вони разом і дивились на світло вогню, і не знали, що ж це таке.

Дикий Собака задрав носа, почуял, як пахне смажене м'ясо і сказав:

— Здається мені, що там зовсім непогано. Піду подивлюся, а потім вам усе розповім. Киця, ходімо зі мною!

— Ні, не піду! — відповіла Кішка. — Я Кішка, блукаю де схочу і гуляю сама.

Але, як тільки Дикий Собака побіг до Печери, Кішка подумала:

— Я Кішка, блукаю де схочу і гуляю сама. Чому мені теж не піти туди та й роздивитися, що до чого? Адже я піду з власної волі.

І вона тихесенько побігла слідом за Собакою і зачайлася у хащах поблизу Печери.

Дикий Собака обережно заглянув до Печери і з насолодою потягнув носом пахощі смаженини.

Жінка, що чаклювала біля вогнища, почула шурхіт і сміючись промовила:

— От, вже і Перший прийшов!
Ти, з Дикого Лісу Дикий звір, чого
тобі потрібно?

І відповів їй Дикий Собака:

— Скажи мені, Жінка Ворога мо-
го, що так смачно пахне серед
оцих Диких Лісів?

Жінка кинула йому велику
кістку. Собака вмить згриз її, тому
що кістка здалася йому смачнішою
від усього, що він їв будь-коли, і
попросив у Жінки ще кісточку.

І відповіла йому Жінка:

— Ти, з Дикого Лісу Дикий звір!
Допоможи моєму чоловікові на
полюванні, охороняй вночі цю
Печеру, і я дам тобі стільки кісток,
скільки ти захочеш.

Дикий Собака згодився. Він заліз
до Печери, вмостиився біля Жінки і
поклав голову їй на коліна.

— Мяу! — сказала Кішка, по-
чувши цю розмову. — Яка розумна
ця Жінка, хоча, звісно, не ро-
зумніша за мене. Але який дурень
цей Собака!

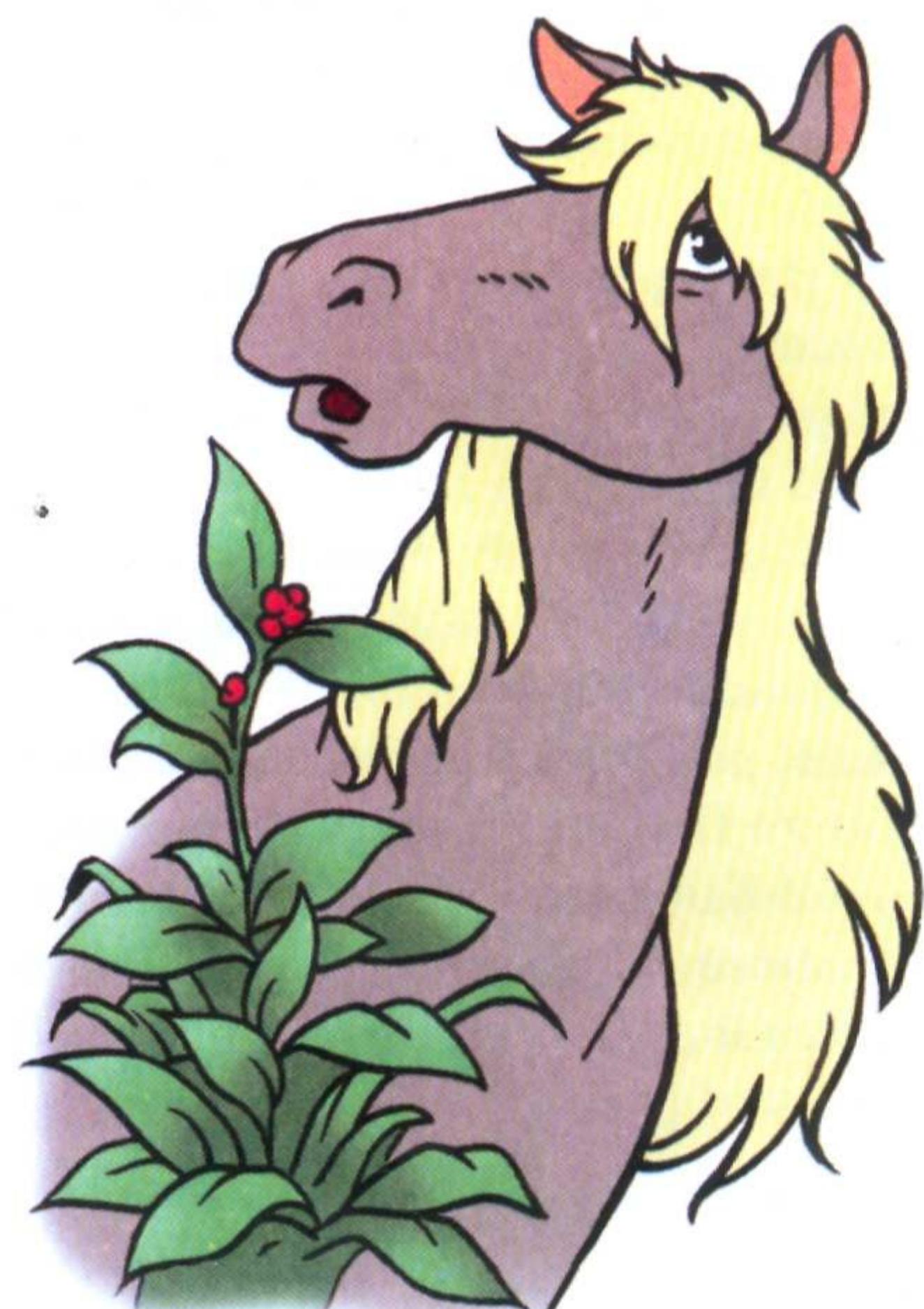
І побігла до Дикого Лісу, але
нікому про те, що бачила, не сказа-
ла й слова.

Прокинувшись вранці, Чоловік
запитав у Жінки.

— Що тут робить цей Дикий
Собака?

— Його ім'я вже не Дикий Соба-
ка, а Перший Друг, і він буде нам
другом на віки вічні. Як підеш на
полювання, — то візьми його з
собою! — сказала Жінка.

Наступного вечора Жінка нарва-
ла у луках великий оберемок трави
і поклала її сушитися біля вогню.
Коли від трави пішли солодкі
пахощі свіжого сіна, вона знову

почала чаклувати і заспівала Чарівну Пісню.

То було вже Друге чаклування і Друга Чарівна Пісня.

І знову у Дикому Лісі зібралися всі Дики Звірі.

Вони здалеку дивилися на вогонь і міркували, що сталося з Диким Собакою. Де він?

І от Дикий Кінь топнув міцною ногою і сказав:

— Піду подивлюся, а потім вам розповім, чому Дикий Собака не повернувся. Киця, ходімо разом!

— Ні, не піду, — відповіла Кішка. — Я Кішка, блукаю де схочу і гуляю сама. Йди один.

Але потім вона тихесенько, ступаючи м'яко-м'якесенько, пішла за

Диким Конем і зачайлася у хащах поблизу Печери.

Почула Жінка кінське тупотіння, побачила Дикого Коня, засміялась і сказала:

— А от і Другий прийшов! Ти, з Дикого Лісу Дика тварино, чого тобі потрібно?

— Ти, Жінка Ворога мого, відповідай, де Дикий Собака? — запитав Кінь.

Жінка засміялася і сказала:

— Не за Собакою ти прийшов сюди, а за сіном, за цією смачною духм'яною травою.

— Це правда. Дай-но мені сіна! — сказав Дикий Кінь.

— Ти, з Дикого Лісу Дика Тварино, нахили свою голову і довіку

носи те, що я надіну на тебе, і тричі на день ти їстимеш цю дивовижну траву, — мовила Жінка.

І схилив Дикий Кінь голову, а Жінка наділа на нього вуздечку.

— О, Пані моя, Жінка Пана мого! За цю чудову траву я буду тобі слугувати довічно! — сказав Кінь.

— Мяу, — мовила Кішка, — ця Жінка дуже розумна, але не розумніша за мене. Але який дурень оцей Кінь!

І знову вона майнула у хащі Дикого Лісу і нікому не сказала ні слова.

Коли Собака із Чоловіком повернулися з полювання, Чоловік запитав у Жінки:

— А що тут робить Дикий Кінь?

І Жінка йому відповіла:

— Ім'я йому вже не Дикий Кінь, а Перший Слуга. Він буде возити нас скрізь і слугуватиме нам на віки вічні. Коли ти зберешся на полювання, сідай на нього верхи.

Наступного дня прийшла до тої Печери Дика Корова.

Кішка так само тихенько побігла за нею і схovalася поблизу Печери. І все сталося так само, як і раніше.

Коли Дика Корова в обмін на смачну траву пообіцяла Жінці своє молоко, Кішка сказала те саме, що і раніше, і втекла до Дикого Лісу, змахнувши своїм довгим хвостом.

А коли Собака, Чоловік і Кінь повернулися з полювання, Чоловік запитав, що тут робить Дика Корова? Жінка відповіла йому так:

— Тепер ім'я її не Дика Корова, а Дарувальниця Смачної їжі, наша Годувальниця. Вона буде нам давати біле парне молоко. І я буду доглядати її, поки ти, наш Перший Друг і наш Перший Слуга будете в лісі на полюванні.

А що ж було далі? Про це, любі друзі, ви дізнаєтесь незабаром у наступному номері "Яблуньки".

Художник
Катерина
Куклачова

Юрій Куклачов,
Народний артист Росії

УРОКИ ДОБРОТИ та самопізнання

Якщо, зробивши щось хороше, добре, ви одержуєте від цього радість, це означає, що у вас по-справжньому добре серце.

Че треба панікувати!

Раніше я вважав, що котів можна чомусь навчити, коли вони ще маленькі. Але у моєму житті стався випадок, який перекреслив усі мої уявлення про котів.

Сталося це в Англії. Пітер Джей, власник усіх цирків країни, дуже хотів, щоб ми виступили в Англії.

Але як доправити туди моїх котів-артистів? За англійськими законами жодна кішка і собака не можуть потрапити у цю державу, не пройшовши карантину.

А що ж таке карантин? Це означає, що тварин закривають у клітках і утримують там 9 місяців, щоб з'ясувати, чи не хворі ці тварини, чи не приїде разом із ними в іншу державу якась небезпечна хвороба.

Але 9 місяців — занадто довго! А мої коти до кліток не звикли, у них свій просторий дім-театр у Москві, де вони вільно собі гуляють.

Тоді я вирішив виступати з британськими котами. Пітер був у захваті.

— Моя тітка, — сказав він, — мешкає у власному великому замку. У неї живуть майже триста котів! Ми приїдемо до неї, відберемо найбільш здібних котів, і ти навчиш їх різним трюкам!

— Молодець, — подумав я. — Головне, — не панікувати, а діяти.

Я був абсолютно впевнений, що британські коти мене зrozуміють.

Ось, нарешті, ми в Англії. Відразу з аеропорту поїхали до тітки Пітера у її маєток.

Замок був великий, з сірого каменю з гостроверхими баштами, оточений старезним муром. Тіточка зустріла нас пристрасно — вона чекала улюбленого племінника.

На великому газоні перед будинком гуляли коти, безліч котів. Вони поважно, ніби манекениці, походжали по сонячній галівині. На мене ці коти зовсім не зважали.

Мене прикро вразила така байдужість. Як привернути увагу пихатих хвостатих англійців? Я дістав з сумки пляшечку з настоянкою валер'янки і змастив нею свої чревики. Коти вмить, ніби за командою, обернули голови у мій бік.

Нас запросили до просторії вітальні, завішаної старовинними картинами. Тіточка приготувала для нас справжній королівський обід. Але пообідати нам не довелося. З усіх боків у відчинені вікна раптом полізли коти.

Незабаром їх зібралося не менше сотні, і кожен намагався доторкнутися до мене.

— Що це? — здивовано вигукнула тітонька. — Мої коти ніколи не заходили до цієї зали!

А котів ставало дедалі більше, до тітчиних приєдналися і сусідські коти.

Вони сиділи у мене на колінах, терлися об черевики, висіли на руках, навіть залізли на плечі.

— Пітер! Кого ти до мене привіз? — захоплено вигукнула стара леді.

— Це маг-чарівник! Він загіпнотизував усіх моїх котів.

Тітонька аж плакала від захоплення. Видовище було дивовижне: я сидів на стільці весь оточений котами.

Однак, коли Пітер сказав, що ми хочемо з цими котами виступати у цирку, тітонька з милої феї вмить перетворилася на Бабу-Ягу.

— Ні! — грізно закричала Яга. — Я не дозволю знущання над тваринами! Цирк не одержить жодного мого кота! Геть з мого дому!

Так ми обидва залишилися на вулиці за воротами замку.

Безпритульні кішки

Бідолашний Пітер у розpacі промовляв: — Що тепер робити? Адже у нас контракт! Вже продаються квитки на Шоу!..

І я знайшов вихід. Змайстрував клітку і пішов блукати вулицями, шукаючи бездомних котів. Через деякий час у кімнаті цирку сиділо сімнадцять диких вуличних котів. Вони були брудними, обдертими і дуже розлюченими. Коти верещали, шипіли, вигинали спини, шкірили гострі зуби. То були не коти, а якісь маленькі тигри, які здатні були вмить мене роздерти.

Минали дні, а мої хвостаті знайомці не визнавали мене. Я був у відчаї, аж раптом на допомогу мені прийшла біда.

Усі коти разом захворіли на котячий грип. Ветлікар уважно оглянув тварин і сказав, що на волі цього б не сталося. Але в одній кімнаті навіть одна хвора тварина не-безпечна для всіх інших.

Я став для своїх хворих і нянькою і медсестрою. Щодня котам робили уколи, давали різні ліки. Я загортав бідолах у серветки, як малюток, і годував з пляшечки.

І сталося диво. За два тижні у мене на руках замуркотіла перша кішечка Манюня, а за нею пригорнулися до мене інші нещасні, обділені людською ласкою тваринки.

Позбавлені уваги та тепла бродячі коти вперше відчули людську доброту і відповіли приязню. Зрозуміли, що я їм друг, дозволили себе пестити і нарешті замуркотіли. Коли всередині кота ніби вмикається маленький "моторчик", — це означає, що тваринка вас любить, цілком довіряє вам.

Отже буде театр кішок в Англії!

А потім розпочалася гра. Я змайстрував різні іграшки. Одна киця залюбки гралася лише з фантиком, друга — з воланчиком із пташиного пір'я, а кіт Мусик вправно ганяв тенісний м'ячик.

З британськими бродячими котами ми вивчили усі трюки, які виконували їхні московські "колеги", і навіть створили багато нового й цікавого.

Жива музика

Наблизялася прем'єра нашої вистави. Розпочалася перша репетиція з оркестром. До цього часу котячі репетиції я проводив під магнітофон і голосна "живу" музика призвела до паніки: котики страшенно перелякалися.

Я попрохав диригента грати на сцені якомога тихіше — щоб хвостаті актори звикли.

Все йшло відмінно. І от — перший виступ перед глядачами. Диригент так захопився, що забув моє прохання грати тихіше. Коли я разом із котами виїхав на велосипеді, музики "вдарили" щосили.

Бідолашні мої "актори" з переляку дременули хто куди. Одна киця з страху видряпала по канату під саму стелю театру, задрала хвоста і... напудила прямісінько на диригента, ніби розуміючи, хто винуватель такого страшного шуму. Глядачі регочуть, аплодують, гадають, що так і потрібно.

Я дістав перелякану кицю і втік зі сцени. Ну, гадаю собі, повний провал. А Пітер за лаштунками слізами вмивається, зі сміху мало не падає і кричить: "Грандіозно! Такого успіху Англія ще не бачила!".

Щоправда диригент після спектаклю дуже обурювався: "Костюм ви мені купите новий, але ж кішка ще й зачіску мені зіпсуvalа і рум'яна змила!".

Золотий кіт

Минув деякий час і все влаштувалося. Коти звикли до оркестру, до глядачів і виступали чудово. В Англії наш спектакль визнали найкращим Шоу року.

Англійці дуже турботливо ставляться до домашніх тварин. Тому спочатку обережно сприйняли навіть оголошення про "дресированих котів": вирішили, що ми знущаємося з бідних тварин.

Мабуть так думала тітка Пітера, котра вирішила прогнati нас, "мучителів" від своїх хвостатих улюблениців.

Але всі заспокоїлися, коли побачили, що ми котів не мучимо, а ніби граємося з ними у їхні улюблені забави.

А потім в Англію приїхав мій син Дмитро, якому було тоді шістнадцять років. Він дуже хотів виступати на сцені з котами. Веселий хлопець-підліток в ігровому шоу мав величезний успіх.

В турне по містах Англії з отими бродячими котами вирушив Дмитрик, — і так підкорив глядачів, що його нагородили особливим призом: Золотим котом!

Дмитро вже давно виступає з котами і створив власну цікаву програму. Свої спектаклі ми робимо так, щоб глядачі зрозуміли: Доброта — це не просто почуття, а стан душі, яке перетворює світ.

Казка-
загадка

Білосніжка

Колись у давнину в одній країні жив король із своєю донечкою Білосніжкою. Дружина його померла і король одружився вдруге.

Нова королева була вродливою, але дуже злою та пихатою жінкою. У неї було чарівне дзеркальце, у яке королева щодня милувалася собою і промовляла:

Любе дзеркальце, скажи,
Та всю правду покажи,
Хто у світі наймиліший,
Найрум'яніший, біліший?

І чарівне дзеркальце щоразу відображало гордовиту красуню і відповідало, що вона, королева найпрекрасніша у всьому світі.

Минуло декілька років. Маленька Білосніжка підросла і стала дівчиною надзвичайної вроди.

І от, одного разу чарівне дзеркальце сказало королеві, що вже не вона, а Білосніжка найпрекрасніша у світі.

Розгнівалася королева! Аж позеленіла від заздрощів. Покликала вона слугу і наказала йому завести Білосніжку у темний ліс і вбити.

Але слуга пожалів дівчину. Він завів її у саму гущавину і відпустив на волю.

Довго блукала Білосніжка лісом, аж раптом побачила маленьку хатинку. Нікого у хатинці не було, а дівчина так втомилася, що лягла у ліжечко і заснула.

А у тій хатинці жили семеро гномів, — лісових чоловічків.

Повернулися вони увечері додому, побачили Білосніжку і дуже зраділи:

— Залишайся з нами жити! Будеш у нас господинею, — сказали гноми. Дівчина погодилася і залишилася у них.

та семеро гномів

Минув час. Якось королева глянула у чарівне дзеркальце і дізналася, що Білосніжка не загинула, а живе разом із гномами у лісовій хатинці.

Надумалася люта мачуха вбити дівчину. Наділа вона старенький одяг, прикинулася бідною бабусею і прийшла до хатинки. Гноми на той час були в лісі і Білосніжка залишилася сама.

— Спробуй мого гостинця, мила дитино, — сказала мачуха. — Це дуже смачно.

Ледь Білосніжка відкусила шматочок, (а там була отрута), як знепритомніла і впала.

А що ж було далі? На щастя все скінчилося добре і Білосніжка не загинула. Казку про Білосніжку та семеро гномів ви прочитаете в одному з наступних номерів "Яблуньки".

Знайдіть 10 розбіжностей між малюнками.

Любі друзі!

У цьому сканворді зібрано персонажів з казки "Білосніжка та семеро гномів". Знайдіть їх, а з літер, які залишаються, складіть слово.

Ви дізнаєтесь, чим отруїла зла королева красуню Білосніжку.

Підказку знайдете на стор. 30.

Я	К	О	Р	О	Л	Е	В
Д	С	Л	У	Г	А	Б	А
І	Д	З	Е	Р	К	Л	Г
В	А	Х	О	Л	А	І	Н
Ч	Т	И	Н	К	А	С	О
И	Л	Б	А	Б	У	К	М
Н	К	А	У	Я	С	О	И

Прізвище, ім'я.....

Дата народження.....

5 журналів-розфарбовок
за номерами:

Книжка казок.....

Книжка для родини.....

Склей, закріпі скотчем!

ПОДАРУНОК ВІД "ЯБЛУНЬКИ"

Вітаємо переможців!

Спеціальні подарунки від "Яблуньки" одержують:

- Читачі Басанської бібліотеки № 2, с. Басань, Запорізька обл.
- Читачі Бібліотеки-філіалу № 8, м. Кривий Ріг, Дніпропетровська обл.
- Читачі Першотравневої сільської бібліотеки, с. Першотравневе, Миколаївська обл.
- Учні 5-го класу Немиринецької ЗОШ I—II ст. с. Немиринці, Хмельницька обл.

Подарунки від "Яблуньки" одержують:

- Богданова Анна, с. Ялтушків, Вінницька обл.
- Власюк Владислав, м. Шепетівка, Хмельницька обл.
- Мазуренко Юлія, с. Джугастра, Вінницька обл.
- Дрозд Павло, с. Биківка, Житомирська обл.
- Колеснікова Дарія, м. Вільнянськ, Запорізька обл.
- Українець Віта, с. Берестовець, Рівненська обл.
- Цюрток Оксана, м. Харків
 - Путра Богдан, с. Криски, Чернігівська обл.
 - Шупрудько Анастасія, с. Карпилівка, Рівненська обл.
 - Місків Олександр, с. Баратівка, Миколаївська обл.

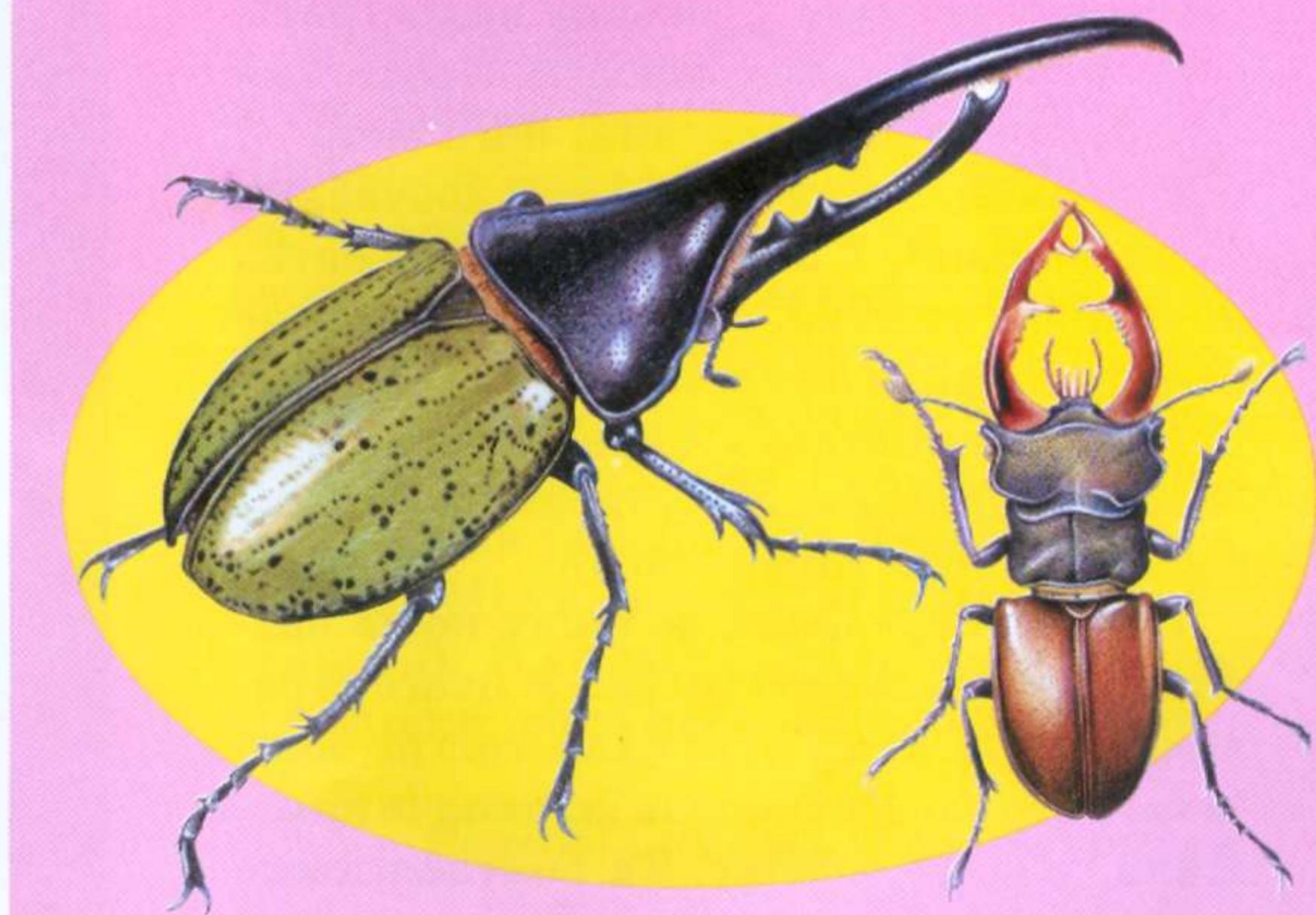
Подарунки надіслано на адреси переможців.

Активні учасники Вікторини "Дивосвіт", які протягом року надсилали нам вірні відповіді, наприкінці року одержать спеціальні подарунки від "Яблуньки".

Любі друзі! Спробуйте відповісти на такі запитання:

1. Як називаються птахи, зображені на малюнку? Чим вони цікаві?
 2. Що ви знаєте про тварину, зображену на малюнку. Хто це?
 3. Як називаються ці дивовижні жуки? Які жуки є найбільшими у світі?
- Відповіді надсилайте до 1 червня цього року.*

Історія родини котячих нараховує понад 30 мільйонів років. Котячі — родина ссавців ряду хижих звірів. Довжина тіла від 40—50 сантиметрів до 4 метрів.

Тулуб видовжений, гнучкий, шия коротка, голова округла, хвіст у більшості видів довгий, кінцівки невисокі (лише у рисі й гепарда видовжені), із втяжними або напіввтяжними кігтями.

Усі коти схожі між собою — хай то буде домашній улюбленець чи величезний лев. У них чудовий нюх і зір. І всі вони — неперевершенні чепуруни. Коти — м'ясоїдні тварини. Чим більший кіт, тим більше м'яса йому потрібно.

Волосяний покрив м'який, густий, у більшості видів пухнастий. Забарвлення однотонне від жовтувато бурого до чорного у видів, що живуть на відкритих просторах (лев, пума, каракал), або плямисте чи смугасте у лісових видів (рись, тигр, ягуар, леопард, оцелот). Проте, хай там буде яке забарвлення, його мета — маскування. Адже їжу котячі добувають на полюванні. І якщо майбутня жертва не помічає хижака, то це дає йому більше шансів зловити здобич.

Поширені котячі у Євразії, Африці й Америці. В родині 37 сучасних видів, що належать до чотирьох родів.

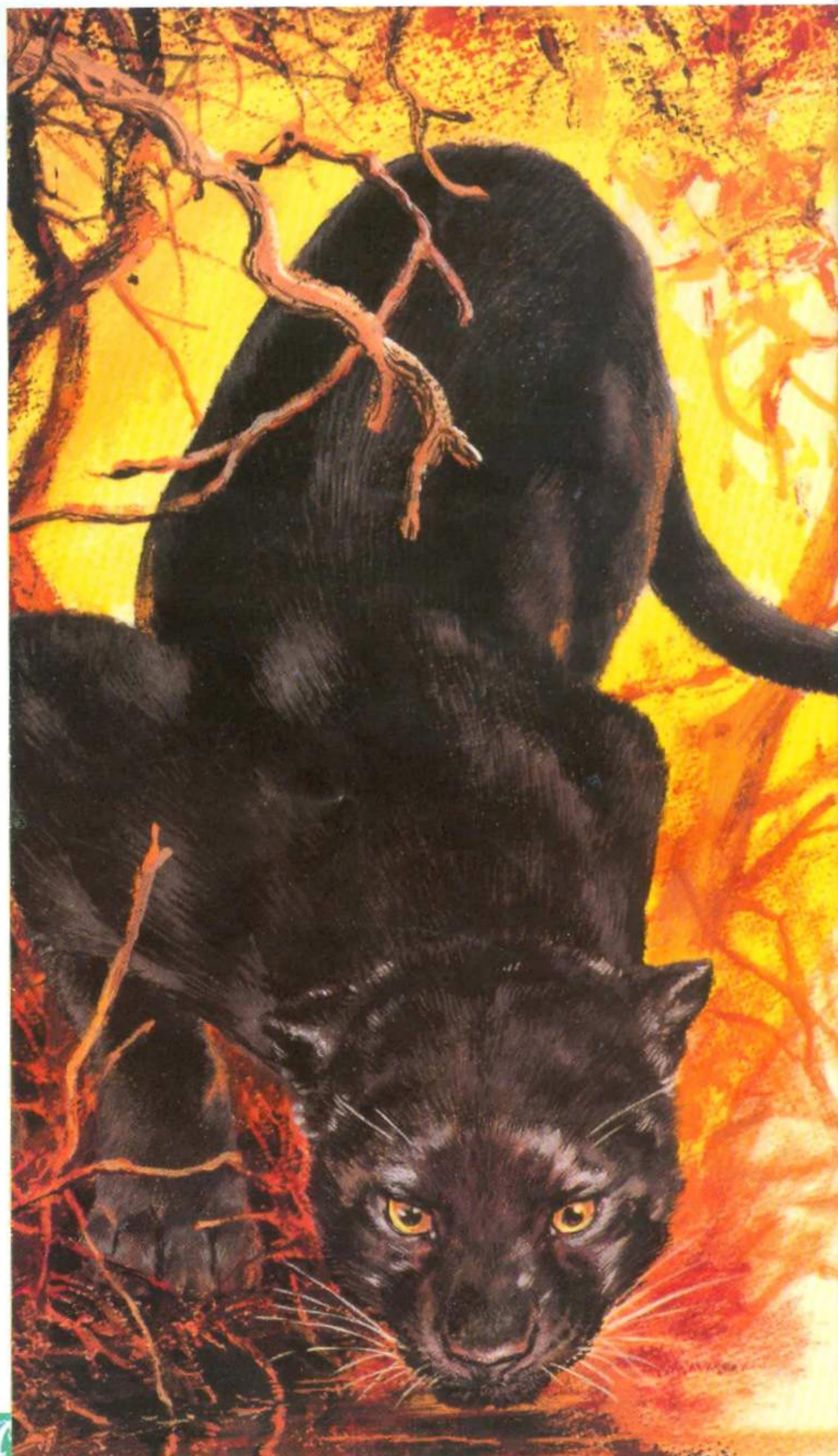
Предком сучасних великих котів вважають шаблезубого тигра. У цього страховиська із пащі стирчали гострі довгі ікла. Тигр застромлював їх, неначе кинджали, у свою жертву. Та боятися цього

Вікторина "Дивосвіт"

хижака не варто — шаблезубі тигри вимерли ще 10 тисяч років тому. Водилися вони в південній частині Європи й Азії, в Африці та Північній Америці.

До славетної родини котячих належать вісім великих кішок: лев, тигр, ягуар, гепард, пума, сніговий барс іrbis, пантера (чорний леопард), димчатий леопард.

Любі друзі! На сторінках "Яблуньки" ви вже познайомилися із царем звірів левом, красенем тигром та найвидшим ссавцем на Землі — гепардом. Сьогодні наша розповідь про леопарда.

ЛЕОПАРД

Леопард — великий, красивий звір із плямистим хутром. Довжина тіла до 170, хвоста — 100 сантиметрів, маса тіла до 70 кілограмів.

Леопарди спритні, кмітливі та сильні тварини. Вони вправно лазять по деревах, плавають і навіть полюють у воді.

Пересуваючись легко та безшумно, леопард за ніч може здолати 25 кілометрів. Леопарди — нічні тварини, але полюбляють погрітися на сонечку, зручно влаштувавшись на скелях чи деревах.

Леопарди — дуже вправні, сильні мисливці. Вполювавши здобич, леопард затягує її на дерево. Звір, вагою в 60—70 кілограмів може підняти на дерево антилопу, вагою до 100 кілограмів!

Пообідавши, леопард дрімає, впевнений, що на дереві його здобич ніхто з дрібних хижаків не дістане.

Леопард — дуже кмітливий, лютий та кровожерливий звір. У цьому він перевершує навіть левів і тигрів. Якщо ті тварини полюють, щоб вгамувати голод, то леопард часто вбиває багато тварин у якомусь лютому азарті, не боїться нападати навіть на людей.

"Якщо з дерева леопард бачить, що його не помітили, то пропустить мисливця, не ворухнувшись. Але, якщо людина підняла голову догори і зустрілася поглядом із звіром, леопард нападає миттєво" — відзначає Джон Хантер.

Англійський мисливець Джим Корбет розповів про леопарда, який за 8 років вбив 125 чоловік. Тримаючи у пащі жертву, вагою 70 кілограмів він зістрибнув зі скелі, заввишки у 4 метри, але здобич не випустив.

Полювати на леопардів дуже важко, вони хитріші та сміливіші, ніж тигри. Леопарди інколи кидаються навіть на слонів та їхніх погоничів.

Мати вперто і самовіддано захищає своїх дитинчат від ворогів.

Леопардиха — ніжна й турботлива матуся. Вона переховує малят у печерах чи густих чагарниках і при найменшій небезпеці переносить їх у надійнішу схованку. Годує кошенят молоком, а коли вони трохи підростуть, то супроводжують матір у нічному полюванні.

Леопарди — самітники. Вони живуть поодинці і ревно охороняють свою територію.

Чорна пантера — це вид леопарда, який здавна викликає у людей страх. Цікаво, що чорна пантера — це не окрема тварина. Зовсім чорні кошенята народжуються у звичайних плямистих леопардів. Але зустрічаються вони переважно у жарких вологих джунглях Індонезії, на островах Ява, Суматра, Борнео.

Леопарда занесено до Червоної книги МСОП (Міжнародної спілки охорони природи). На території, де проживають ці тварини, вони охороняються Законом.

Розповіла Тамара Колодницька

Вікторина "Дивосвіт"

Зайчики і кролики.
Яка між ними різниця?
Чи правда, що в одній
далекій країні кролі
"з'єли" овець?

Зайчики і кролики

Заєць — одне з самих беззахисних створінь на світі. Як йому вижити у світі, де у нього стільки ворогів?

У зайця міцні могутні задні лапи. Від сили задніх кінцівок залежить його швидкість та витривалість. Ще одна з причин виживання зайців та кроликів — їх швидке розмноження.

Зайчики і кролики — гризуни, вони мають довгі та гострі передні зуби. Вони — вегетаріанці: їдять овочі, зернові, кору та листя дерев.

Задні кінцівки у них довші за передні, тому вони краще можуть бігти у гору, ніж з гори. Коли зайчиків та кроликів переслідують, вони витівають різні хитрощі: заплутують сліди, роблять великі стрибки; попереджують один одного про небезпеку, барабаня лапками об землю.

Між зайчиками і кроликами є різниця. Зайці великі, мають довгі вуха та ноги. Зайці — самітники, живуть окремо. Вони не риють нори і не мешкають гуртом, як кролики. Зайченята народжуються з відкритими очима та з густою шерстю.

Кроленята народжуються маленькими, голими та сліпими, і зовсім безпорадними. Крільчиха вигодовує своє велике сімейство з п'яти—восьми, а іноді й 18 кроленят у норі, де облаштовує тепле,

м'яке гніздо. Там не страшні малечі ні холод, ні дощ. Та і хижаки до них добра-тися не можуть. Адже, коли зранку мати йде з нори, вхід засипає піском.

Кролик свою шубку не змінює. А зайчик-біляк у зимові місяці має густе біле хутро, яке добре зігриває та приховує від ворогів на засніжених просторах. Коли навесні сніг тане, усе навколо стає сіро-бурим, зайчик змінює шубку на сіро-буру.

Пригадаймо оповідання Віталія Біанки "Сосунки у снігу" про маленьких зайченят. "...Зайченята народжуються зрячими, у теплих шубках. Відразу, як з'являються на світ, вони вже можуть бігати. Наївшись досхочу материнського молока, вони розбігаються та ховаються під кущами, кочками. Лежать тихесенько — не скиглють, не пустують, хоч мати і побігла кудись.

Минає день, другий, третій... Бігати їм не можна: яструб помітить або нападе на слід лисиця.

Ось, нарешті, біжить поблизу зайчиха. Але не матуся: тітка якась чужа. Зайченята до неї: нагодуй нас! Ну що ж, будь ласка, покоштуйте. Нагодувала — і далі.

І знову зайченята тихесенько під кущами лежать. А матуся їхня десь чужих зайченят годує.

Ось так поведено у зайчих: усіх малят спільними визнавати... А молоко у зайчих таке солодке, густе, що зайченя раз нап'ється — потім кілька днів сите.

А на восьмий — дев'ятий день зайченята почнуть травичку скубати".

100 років тому до Австралії завезли 12 кроликів. У тій далекій країні не було для них ніяких ворогів — ані вовків, ані лисиць чи орлів. Клімат в Австралії жаркий, взимку морозів немає. Отак і стала кожна крільчиха приносити щороку по 40 кроленят. Усі вони виростали здоровими та прожерливими і швидко давали своє потомство...

Незабаром кролі з'єли усю травичку на пасовищах, потім полізли на кущі та дерева, обгризали листя, віти й кору... А 5—6 кролів споживають стільки трави, як одна вівця. Через це кролі стали національним лихом для Австралії. Вівці бродять голодні, довелося фермерам скоротити стадо. Отак кролі "з'єли" овець.

Європейський дикий кролик став праобразом понад 80 порід домашніх кроликів — як велетнів — вагою до 12 кг, так і мініатюрних тваринок до 800 г. Неймовірна популярність кроликів, як домашніх улюблениців, невипадкова.

Ці тваринки дуже миролюбні і швидко стають абсолютно ручними. Зазвичай кроликів купують дітям, а в країнах, де живуть католики, їх дарують дітям на Паску. Кролики легко піддаються дресируванню, за інтелектом набагато вищі від хом'ячків чи морської свинки.

Вони грайливі, допитливі, потребують уваги та ласки.

Цікаве про зайців!

Молоко у зайчих у 6 разів більше, ніж у корови, тому зайченя може обходитись без їжі 4 дні.

У Німеччині, в місті Кааль встановлено пам'ятник зайцям.

За легендою саме зайці вказали колись переселенцям місце їх майбутнього поселення. Зображення зайця є також на гербі міста.

Кролики

Любі друзі! "Яблунька" запрошує вас до Київського міського будинку природи, що знаходиться поблизу площі Толстого, на вулиці Рогнідинській. Саме тут нещодавно відбулася Десята Ювілейна Всеукраїнська експертна виставка декоративних та промислових кролів.

А чи знаєте ви, наші маленькі читачі, що на Землі існує близько 70 порід великих промислових кролів? Найпоширенішими серед них є сріблясті європейські, гіантська шиншила, білий велетень, новозеландський білий та червоний, каліфорнійський та ще багато інших порід.

Вперше почали розводити кролів у Стародавньому Римі близько 2000 років тому. Пізніше кролівництво розповсюдилося в інших країнах Середземномор'я, а також в Англії, Бельгії, Німеччині, на Азіатському континенті. Головною продукцією кролівництва було м'ясо і пух.

Карликівський ангурський

Кольоровий ангорський карлик

Кролик-левина голівка

Людям подобалися ці надзвичайно гарні, кмітливі й слухняні тварини. То ж селекціонери взялися створювати декоративні породи. Нині вже є близько 11 порід і породних груп декоративних кроликів. Існують породи зі стоячими вухами (довжина вушок до 6 см) та висловухі (довжина вушок до 20 см).

Дуже гарні — пухнасті ангорські й короткошерсті рекси, незрівнянні гермеліни, чисто-білі з голубими або червоними оченятами й кольорові карлики, головаті барани й гривасті леви! Кожна з порід має свої переваги і своїх палкіх шанувальників.

Хутро в кроліків **ангорської породи** дуже довге (до 20 см), тонке й м'яке. Сам кролик виглядає досить екзотично. Відразу і не зрозумієш, що це за тварина.

Рекси покриті коротким бархатистим хутром. Вони бувають коричневі, чорні, яскраво-руді, свіtlі із плямами й навіть білі, і всі ніби плюшеві.

Своєрідні кролики породи **левина голівка**. Вони нагадують маленьких левів. На їхній голові є грива, через що

она здається великою, що й надає цій породі дуже загадковий вигляд.

Кольорові карлики мають стоячі вушка. Їх існує більше двадцяти різних відтінків: від блакитного й сірого, до шоколадного й чорного.

Важать карликові декоративні кролики переважно від 800 грамів до півтора кілограма. Як правило — 1 кілограм 300 грамів. Серед всіх декоративних вухастиків найбільшими є кролики-барани. Їх вага від 1,5 до 3 кілограмів.

Бельгійський Обр — справжній величезний серед кроликів, він важить 12 кг!

Кролики-барани викликають особливе розчуллення. Ці мініатюрні, зворушливі істоти здаються дуже крихкими і незахищеними. Завдяки своїм забавним висячим вухам, вони нагадують міліх, маленьких баранчиків, що вкриті м'якою, гарною, густою шубкою.

Такі собі комедні колобки на товстих ніжках, з плескатою, широкою мордочкою, — одного погляду достатньо, щоб закохатися в це висловухе диво. Це дуже милі й нелякливі створіння, які швидше за інших звикають до людей.

Можливо, що через свої висячі вуха вони чують трохи гірше, ніж інші, тому їх не лякаються кожного звуку.

Годувати декоративних кроликів слід дуже обережно. Їдять вони спеціальний корм або ж сіно. З овочів можна давати тільки трішки моркви. А ось капустою маленьких кроленят взагалі не годують, бо через це вони навіть можуть загинути.

Карликовий рекс

Висловухий баран

Зазвичай живуть декоративні пухнастки 6—7 років, але бувають і довгожителі — до 14 років.

Якщо ви вирішили придбати собі маленьке пухнасте диво, першочергово подбайте про його безпеку. Приберіть з підлоги будь-який провід (телефонний чи електричний), для гризіння подбайте про гілочки дерев, аби кролики могли щось погризти. Приберіть взуття, зайві речі там, де буде гуляти ваш кролик. Клітка має бути просторою, з прикріпленою до неї напувалкою.

Кролики добре піддаються дресируванню. Навчати їх легше, ніж, скажімо, котів. Кожен вухастик повинен знати команду "фу!", або "не можна!", дотримуватися правил гігієни, (щоб ходив у свій туалет). Але що не кролик, то свій характер! Серед них, як і серед людей, є свої чепуруни і нечупари, розумники і неслухи. Деякі пухнастки вправно виконують різноманітні команди, вміють танцювати й демонструють акробатичні трюки, навіть по-собачому приносять господарям в зубах капці.

В цьому році вперше в Україну приїхали експерти з-за кордону. Була проведена інтер-експертиза карликових і великих промислових кролів. Як і до будь-яких тварин, до кроликів існують певні вимоги. Експерти заміряли вагу, визначали розмір та будову тіла, форму голови, довжину вушок, шерсть, колір тощо. Вони відзначили, що в Україні є цікаві й гарні породи кролів.

Карликівський ангорський баран

На виставці було представлено понад 50 породистих кроликів, яких їхні господарі привезли з різних куточків України: Дніпропетровська, Херсона, Житомира, Алушти, Ялти, Києва, а також із Росії.

Проведено багато цікавих конкурсів: показ вбрання для кроликів і демонстрація моделей, конкурс глядацьких симпатій та конкурс на кращу фотографію домашнього вухастика... Відзначено також найтовстішого і найухатішого, з найкращим хвостиком і найкраще стриженою. Всі переможці одержали нагороди.

Кореспонденти "Яблуньки" були дуже вражені і вдячні Українському Молодіжному Центру "Кролик і компанія" за запрошення на виставку.

Доречі, ця громадська організація об'єднує любителів всіх декоративних гризунів: кроликів, мишей, морських свинок, хом'ячків, шиншил, тхориків. Ще до цієї організації входять любителі велических африканських екзотичних комах.

Бельгійський Обр

Ми вчимо англійську • We study English

Любі наші друзі! Уважно подивіться на малюнки. Назвіть все, що ви бачите англійською мовою. Вам допоможе наш словничок.

Знайдіть 10 розбіжностей між цими малюнками.

цуценя
puppy
[ˈrʌpɪ]

курча
chicken
[ˈtʃɪkɪn]

листівка
post-card
[ˈpəʊst ˈka:d]

метелик
butterfly
[ˈbʌtəflaɪ]

квітка
flower
[ˈflaʊə]

небо
sky
[skaɪ]

хмарка
cloud
[klaud]

трава
grass
[gra:s]

лапа
paw
[pɔ:]

бант
bow
[bou]

пухнастий
fluffy
[ˈflʌfɪ]

веселий
cheerful
[ˈtʃɪəfʊl]

жовтий
yellow
[ˈjelou]

червоний
red
[red]

синій
blue
[blu:]

зелений
green
[grɪ:n]

Первоцвіт безстебловий або звичайний росте на узліссях, на узбіччях доріг. Його яскраві жовті, рожеві, білі й бузкові квіти підносяться на прямих і тонких стеблинках над притиснутими до землі великими листками.

Золоті ключики

Латинська назва первоцвіта — примула, означає "перший", оскільки він і справді починає квітувати навесні одним з перших. У народі цю рослину ще кличуть "баранчиками" — молоде листячко хвилясте та опушене схоже на спинки ягнят; "ключиками" — квітки зібрани у суцвіття.

Справді, суцвіття золотистих квіток, що схилилися в один бік, нагадують в'язку золотих ключів. У давньонімецьких сагах ці "ключі" належали богині весни Фреї. Вона відчиняла ними двері справжньому весняному теплу, і земля вкривалася яскравими кольорами квітів.

Первоцвіт весняний відомий з давнини. Це унікальна рослина. Стародавні греки називали його квіткою дванадцяти богів. Вони вважали, що первоцвіт лікарський є цілющою квіткою Олімпу. Молоде листя та стебла первоцвітів можна додавати до салатів.

Один листок первоцвіта забезпечує добову потребу організму у вітаміні С. У деяких країнах Європи його вирощують як салатну рослину.

З квіток, додаючи цукор або мед, готують вітамінний напій.

У багатьох народів первоцвіт вважається носієм магічної сили. За ритуалом збиральники його повинні були

відправлятися за квітками босоніж і натіщесерце. Зриваючи рослину, не дивилися на неї, бо вона ніби-то могла втратити свою магічну силу.

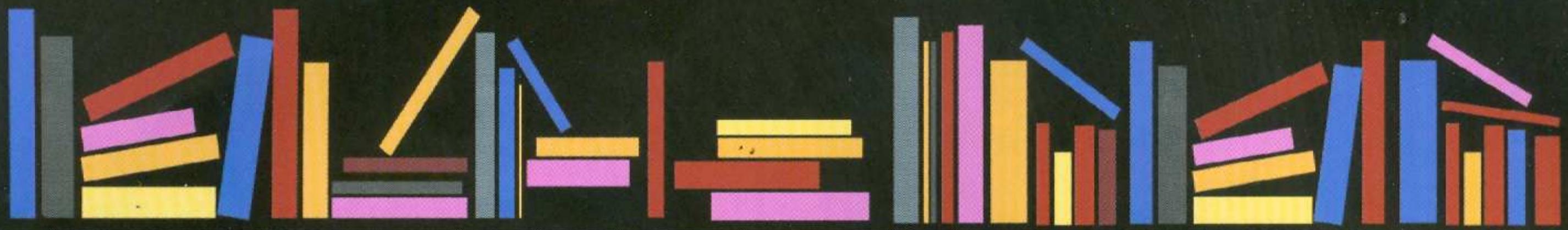
Особливою любов'ю ця квітка користувалася в Англії, де про неї складалося безліч легенд. Називали її чарівною квіткою і вважали, що в ній ховаються від негоди крихітні феї та літні гноми.

У слов'ян первоцвіти вважаються ключем весни. Святий Юрій (23 квітня) встає і кидає ключі на землю, і зростають з них первоцвіти. Приписували слов'яни цій рослині і магічні властивості, вважаючи її рослиною, котра оберігає життя, а за раннє цвітіння називали її "рястом".

У нашого народу здавна був звичай навесні "ряст топтати". Люди ставали босоніж на молоденьке листячко первоцвіту і приказували: "Дай нам, Боже, і наступного року ряст топтати!", — тобто при здоров'ї прожити до наступної весни.

В природі існує близько 500 видів первоцвітів (примул). Більшість видів — це рослини альпійських луків.

Краса тендітної примули здавна вабила людей і її почали вирощувати біля осель. Зараз існує багато видів різноцарвих квітів, які навесні так рясно квітують у наших оселях і квітниках.

Перший Міжнародний фестиваль

КНИЖКОВИЙ Арсенал

28 ТРАВНЯ – 1 ЧЕРВНЯ

- зірки української та світової літератури
- мистецькі видання
- література non-fiction
- artbook, інновації у сфері книжкового дизайну
- найкреативніші книжки для дітей

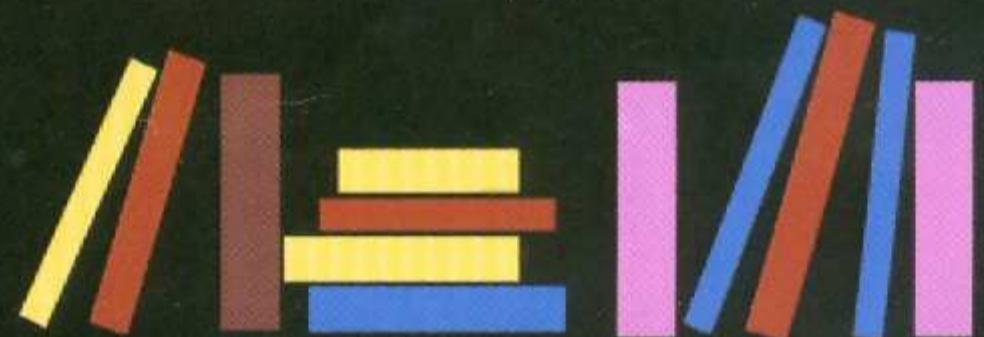
До Дня Києва
та Міжнародного
Дня захисту дітей!

Сприяння:

КІЇВСЬКА МІСЬКА ДЕРЖАВНА АДМІНІСТРАЦІЯ

Підтримка:

УКРАЇНСЬКА АСОЦІАЦІЯ ВИДАВЦІВ
ТА КНИГОРОЗПОВСЮДЖУВАЧІВ

Організатори

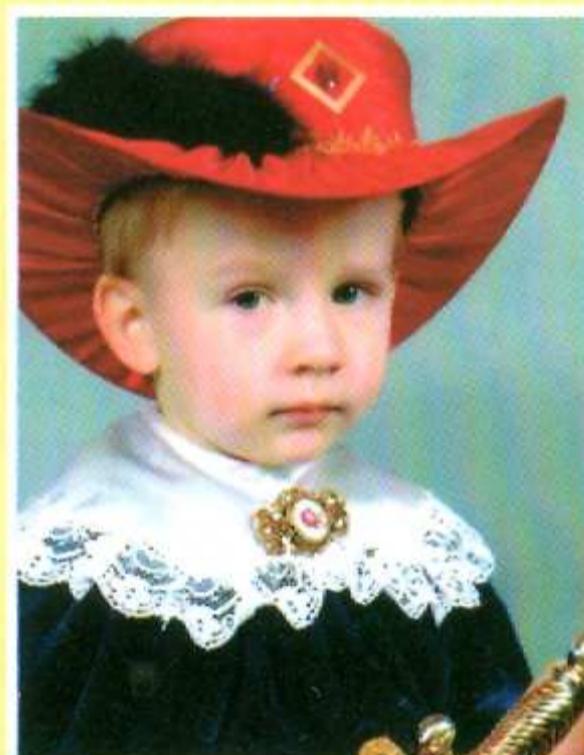
**МИСТЕЦЬКИЙ
АРСЕНАЛ**

ART
UKRAINE

Благодійний фонд

**МИСТЕЦЬКИЙ
АРСЕНАЛ**

вул. Лаврська, 12, Київ
artarsenal.in.ua
artukraine.com.ua
art-arsenalfund.org

Найкращими фотографіями
у "Яблуньці" № 1 читачі визнали:
• Жижку Ілону, с. Ст. Іванівка,
Сумська обл.
• Кравчука Максима, м. Новоград-
Волинський, Житомирська обл.

Переможцям надіслано подарунки

Любі наші читачі! Надсилаючи в редакцію
знімки для участі у Фотоконкурсі та
відповіді на Вікторину "Дивосвіт"
обов'язково покладіть у конверт копію
передплатної квитанції на "Яблуньку"
або комплект журналів із "Яблунькою" на
2011 рік! Призові акції "Яблуньки" —
лише для наших передплатників.

Любі наші читачі!

За незалежних від працівників редакції
обставин, цей номер "Яблуньки" ви одержали
пізніше, ніж було заплановано.
Вибачте, що так сталося. Наступну
"Яблуньку" № 3 ви одержите вчасно, на
початку червня.

Щиро вдячні усім нашим передплатникам,
які терпляче чекали свою улюблену
"Яблуньку".

З повагою, Тамара Колодницька

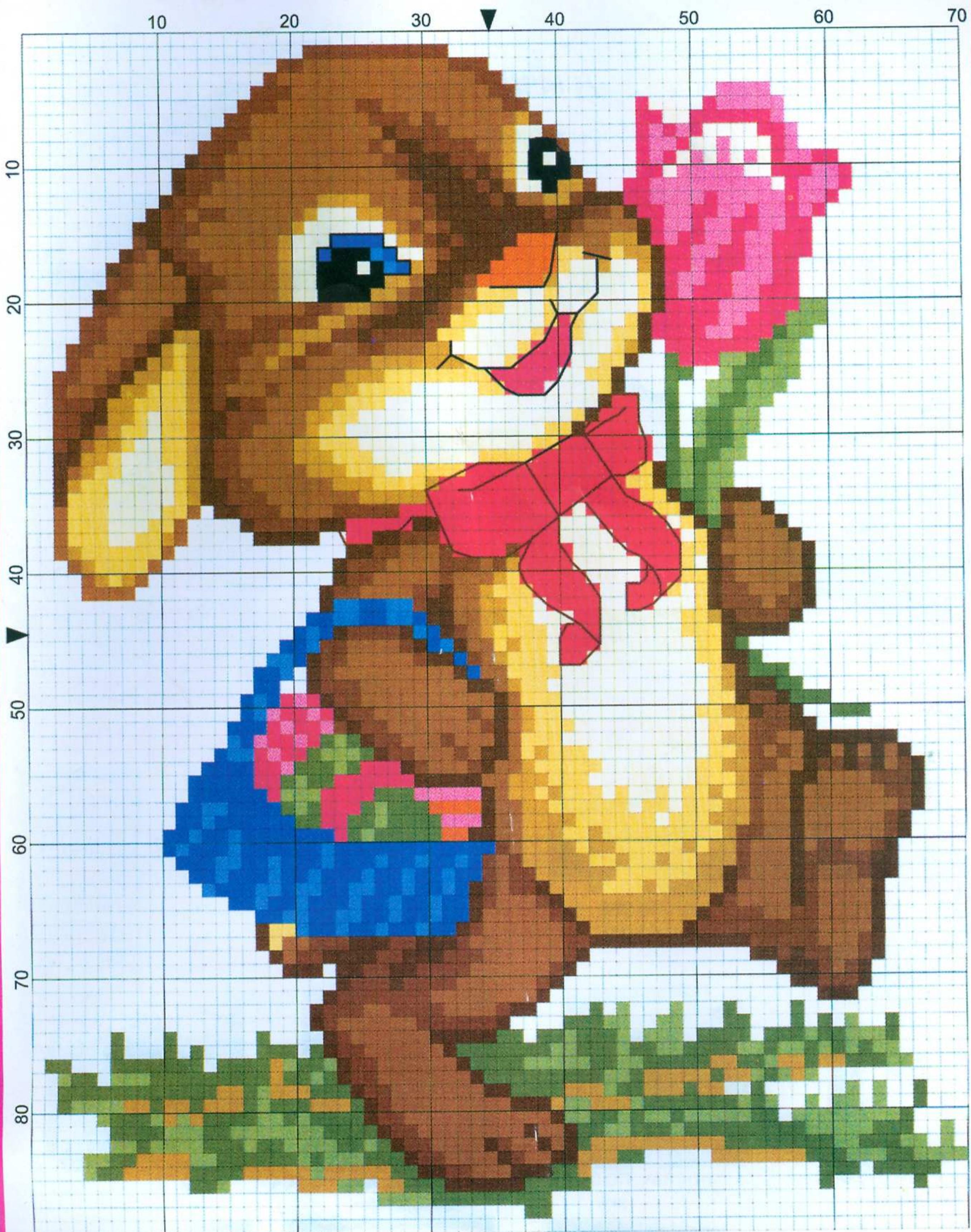
Підказки до сканвордів:

стор. 7. "Як з'явилися квіти і метелики". У сканворді слова: пролісок, підсніжник, кульбаба, барвінок, тюльпан, нарцис, ряст, бузок, конвалія.

Ключове слово: Троянда. Троянда квітне влітку.

стор. 17. "Білосніжка та семеро гномів". У сканворді слова: королева, дівчинка, дзеркало, ліс, хатинка, гноми, слуга, бабуся. **Ключове слово:** яблуко. Мачуха дала Білосніжці отруйне яблуко.

Півоя барвиста вишиванка

«Яблунька»

пізнавально-ігровий журнал для дітей
Виходить раз на 2 місяці

Заснований у 1996 р.

№ 2 (81), березень-квітень 2011 р.

Журнал зареєстровано

КВ 2151 від 16.08.96.

Засновники:

Т.П. Колодницька, Т.М. Донцова

Висновок Держ. сан.-епідем. експертизи
№ 05.05/4564. Від 25. 04. 2008 р.

Генеральний директор

Микола Халимоненко

Головний редактор і художник

Тамара Колодницька

Дизайн, верстка – Ніна Грехова

Поліграфія – Григорій Биконя

Маркетинг – Тетяна Лазебник

Видавець, виготовлювач –

КП «Редакція журналу «Дім, сад, город».

Тираж 17 000. Зам. №02/5.

© КП «Дім, сад, город».

Рукописи не рецензуються і не
повертаються. Листування з читачами –
тільки на сторінках журналу.

Адреса редакції, видавця та виготовлювача:

Журнал «Яблунька». Вул. Академіка Зabolотного, 19,
м. Київ, МСП-680, 03680. Тел. (044) 223-22-58, моб. тел. 0964-02-0964.

E-mail: yablunka-dsg@ukr.net

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 3690 від 30. 01. 2010 р.